

Pauli bref till galaterna.

1 Kapitlet.

Paulus hälsar först galaterna, v. 1. Sedan bestraffar han dem därför, att de så snart hade låtit förleda sig bort från det rena evangelium, som han hade predikat för dem, v. 6. Och förbannar dem som hade predikat det annorlunda än han, v. 8. Bevisar så, att det han hade predikat icke var någon människolära, ty han hade undfått det af Kristus själf, v. 11. Och han hade predikat det, förrän han talade med eller rådfrågade någon af de andra apostlarna, v. 15.

Paulus, apostel, icke från människa, icke heller genom någon människa, utan genom Jesus Kristus¹ och Gud, Fadern, som hafver uppväckt honom ifrån de döda²,

¹ Tit. 1: 3. ² Ap. G. 2: 24, 32. Ef. 1: 20.
Kol. 2: 12. 1 Tess. 1: 10. Ebr. 13: 20.

2. och alla bröder, som äro med mig — till församlingarna i Galatien.

3. Nåd vare med eder och frid af Gud, Fadern, och af vår Herre, Jesus Kristus¹, ¹ Rom. 1: 7. 1 Kor. 1: 3.

4. som hafver utgifvit sig själf för våra synder¹, på det att han skulle uttaga oss ifrån den närvarande onda världen, efter vår Guds och Faders vilja.

¹ Matt. 20: 28. Gal. 2: 20. Ef. 5: 2. Tit. 2: 14. Ebr. 9: 14.

5. Honom tillhörer äran ifrån evighet till evighet. Amen.

6. Det förundrar mig, att I så snart låten vända eder bort ifrån honom, som hafver kallat eder uti Kristi nåd, till ett annat evangelium!

7. Ändock intet annat finnes, utan äro allenast några, som förvilla¹ eder och vilja förvända Kristi evangelium.

¹ Ap. G. 15: 1. 2 Kor. 11: 4.

8. Men om ock vi eller en ängel ifrån himmelen förkunnade evangelium för eder annorlunda, än vi hafva förkunnat för eder, han vare förbannad.

9. Såsom vi förut hafva sagt, så säger jag än en gång. Om någon förkunnar evangelium för eder anorlunda, än I hafven undfätt¹, han vare förbannad.

¹ 5 Mos. 4: 2, kap. 12: 32. Ords. 30: 6. Upp. 22: 18.

10. Talar jag nu människor eller Gud till behag? Eller söker jag täckas människor? Om jag ännu ville täckas människor, så vore jag icke Kristi tjänare¹.

¹ 1 Tess. 2: 4. Jak. 4: 4.

11. Men jag gör eder kunnigt, käre bröder, att det evangelium, som är förkunnadt af mig, icke är människoverk¹.

¹ 1 Kor. 15: 1, 3.

12. Ty jag hafver icke heller fatt det eller lärt det af någon människa, utan genom en uppenbarelse från Jesus Kristus¹.

¹ Ef. 3: 3.

13. I hafven ju hört om min umgängelse fordom i judendomen: att jag då öfvermåttan häftigt förföljde Guds församling¹ och förödde den;

¹ Ap. G. 8: 3, kap. 9: 1, kap. 22: 4, kap. 26: 9. Fil. 3: 6. 1 Tim. 1: 13.

14. och att jag gick längre i judendomen än många samtida af mitt folk, i det jag var en ännu strängare ifrare för mina fäders stadgar.

15. Men då Gud, som ifrån min moders lif¹ hafver afskilt mig och kallat mig² genom sin nad,

¹ Jer. 1: 5. ² Ap. G. 9: 15, kap. 13: 2. Rom. 1: 1.

16. täcktes uppenbara sin Sou i mig¹, för att jag skulle förkunna evangelium om honom ibland hedningarna², strax lydde jag och råd-

förde mig icke därom med kött och blod³,

¹ 2 Kor. 4: 6. ² Gal. 2: 8. Ef. 3: 8. ³ Matt. 16: 17.

17. ej heller for jag upp till Jerusalem till dem som voro apostlar före mig, utan jag for bort till Arabien och vände så åter till Damaskus.

18. Sedan, efter tre år, for jag upp till Jerusalem¹ för att lära känna Petrus; och jag blef hos honom i femton dagar.

¹ Ap. G. 9: 26.

19. Men af de andra apostlarna såg jag ingen, utom Jakob, Herrens broder¹.

¹ Marc. 6: 3.

20. Och det jag skrifver till eder — si, Gud vet¹, att jag icke ljuger.

¹ Rom. 1: 9, kap. 9: 1. 2 Kor. 1: 23, kap. 11: 31. 1 Tess. 2: 5.

21. Därefter for jag till Syriens och Ciliciens landsändar¹.

¹ Ap. G. 9: 30.

22. Men jag var okänd till ansiktet för de kristna församlingarna i Judeen.

23. De hörde allenast: Han som fordom förföljde oss, han förkunnar nu evangelium om den tro, som han fordom förödde.

24. Och de prisade Gud för min skull.

2 Kapitlet.

Och vidare säger han, att då han onsidert kom till de förnämsta apostlarna i Jerusalem, nödgades han icke förändra sin lära det ringaste, v. 1. Ej heller lärde han något af dem, utan då de förnummo hans kallelse och hvad han hade utträttat, voro de öfverens med honom, att han allfort skulle predika för hedningarna och de för judarna, v. 6. Ja, hvad mer är: då han såg att Petrus, näs-

tan den förnämste aposteln, icke bar sig nog visligt åt i några stycken, bestraffade och rättade han honom, v. 11. Kommer så till hufvudstycket, som han vill framhålla, och säger, att ingen varder rättfärdig genom lagens gärningar, utan genom tron på Kristus, hvilket han med några skäl bevisar, v. 15.

Sedan, efter fjorton år, for jag åter upp till Jerusalem¹ tillika med Barnabas, och tog då ock Titus med mig. ¹ Ap. G. 15: 2.

2. Men jag for dit upp på grund af en uppenbarelse, och jag lade fram för dem det evangelium, som jag förkunnar ibland hedningarna, särskildt för dem som voro räknade för något: på det att jag icke skulle löpa fåfängt eller redan hafva lupit¹. ¹ Fil. 2: 16.

3. Men icke ens Titus, som var med mig och som var grek, vardt nödgad att låta omskära sig¹, ¹ Ap. G. 16: 3. 1 Kor. 9: 21.

4. nämligen för de insmugna falska brödernas skull, hvilka hade trängt sig in¹ för att bespeja vår frihet, som vi hafva i Kristus Jesus, på det att de skulle binda oss i trældom. ¹ Ap. G. 15: 24.

5. Ty för dem gäfvo vi icke ens en stund vika genom sådan underkastelse, på det att evangeliets sanning skulle blifva bestående hos eder.

6. Men hvad angår dem som voro räknade för något — hurudana de voro, det kommer mig icke vid; Gud hafver intet anseende till personen¹ — så hade dessa män, som voro räknade för något, intet att lära mig.

¹ 5 Mos. 10: 17. 2 Krön. 19: 7. Job 34: 19. Vish. 6: 7. Syr. 35: 15. Ap. G. 10: 34. Rom. 2: 11. Ef. 6: 9. Kol. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

7. Tvärtom; då de sågo, att åt mig var betrodt evangelium för de omskurna¹, likasom åt Petrus för de omskurna

¹ Ap. G. 13: 46. Rom. 11: 13. 1 Tim. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

8. — ty han, som hade gifvit Petrus kraft till apostlaämbetet bland de omskurna, han hade ock gifvit mig kraft ibland hedningarna¹ —

¹ Ap. G. 9: 15, kap. 13: 2, kap. 22: 21. Gal. 1: 16. Ef. 3: 8.

9. och när de förnummo den nåd, som var mig gifven, räckte Jakob och Cefas och Johannes, hvilka voro räknade som pelare, mig och Barnabas handen till gemenskap, så att vi skulle predika ibland hedningarna, och de ibland de omskurna.

10. Allenast skulle vi tänka på de fattiga, hvilket jag också hafver vinnlagt mig om att göra¹.

¹ Ap. G. 11: 30, kap. 24: 17. Rom. 15: 25. 1 Kor. 16: 1. 2 Kor. 8: 1, kap. 9: 1.

11. Men då Petrus kom till Antiochia, uppträdde jag öppet emot honom, ty han hade dömt sig själf.

12. Ty innan några hade kommit ifrån Jakob, åt han med hedningarna; men då de kommo, drog han sig tillbaka och höll sig undan, därför att han fruktade de omskurna.

13. Och de andra judarna skrymtade ock med honom, så att till och med Barnabas vardt indragen i deras skrymteri.

14. Men då jag såg, att de icke vandrade rätteligen efter evangeliets sanning, sade jag till Petrus öppet inför alla: Om du, som är en jude, lever som en hedning¹ och icke

som en jude, hvarföre tvingar² du da hedningarna till att lefva efter judiskt sätt?

¹ Ap. G. 10: 28, ² kap. 15: 10, 11.

15. Vi äro af naturen judar och icke hedniska syndare,

16. men eftersom vi veta, att människan icke varder rättfärdig genom lagens gärningar, utan genom tron på Jcsus Kristus¹, så hafva ock vi satt vår tro till Kristus Jesus, för att vi skola varda rättfärdiga af tro på Kristus, och icke af lagens gärningar. Ty af lagens gärningar varder intet kött rättfärdigt.

¹ Ps. 143: 2. Ap. G. 13: 38, 39. Rom. 1: 17, kap. 3: 20, 28, kap. 8: 3. Gal. 3: 11. Ebr. 7: 18, 19.

17. Men om nu också vi, i det vi sökte att varda rättfärdiga i Kristus, hafva befunnits vara syndare, är då Kristus en syndatjänare? Bort det!

18. Ty om jag bygger detsamma upp igen, som jag hafver rifvit ned, så bevisar jag, att jag själf är en öfverträdare.

19. Ty jag hafver genom lagen dött bort ifran lagen¹, på det att jag skall lefva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus²,

¹ Rom. 7: 1, 6, kap. 8: 2, ² kap. 6: 6. Gal. 5: 24, kap. 6: 14.

20. och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det lif jag nu lever i köttet, det lever jag i Guds Sons tro, som hafver älskat mig och gifvit sig själf ut för mig¹. ¹ Gal. 1: 4. Ef. 5: 2. Tit. 2: 14.

21. Jag förkastar icke Guds nåd.

Ty om rättfärdighet kommer genom lagen, så hafver Kristus fäfangt dött¹.

¹ Ebr. 7: 11.

3 Kapitel.

Detsamma bevisar han här med flera skäl; först af trons frukt, att vi genom tron hafva fått den Helige Ande, v. 1. Sedan af Abrahams exempel, att han är blifven rättfärdig på detta sätt, v. 6. För det tredje af det löfte, som var gifvet Abraham, 1 Mos. 12: 3, v. 8. För det fjärde, af lagens egen dom: att den förbannar alla människor, eftersom de icke hålla den, v. 10. För det femte af profeten Habackuks vittnesbörd, v. 11. För det sjätte af Kristi ämbete, att han hafver förlöstat oss ifran lagen, v. 19. För det sjunde af tiden, när löftet var gifvet, nämligen före lagen, och att det såsom ett testamente icke kunde göras ogiltigt genom lagen, v. 15. För det åttonde däraf, att det skänkes och icke förtjänas, v. 18. Sedan låter han se, hvarföre lagen vardt gifven, nämligen för öfverträdelsens skull, för att den skulle vara en tuktomästare till Kristus, v. 19. Under hvilken vi icke mer äro, sedan Kristus kom, v. 25.

O, I oförståndige galater! Hvem hafver tjusat¹ eder, så att I icke skullen lyda sanningen, I som bland eder hafven fått Jesus Kristus malad för ögonen såsom korsfäst?

¹ Gal. 5: 7.

2. Allenast detta vill jag veta af eder: Hafven I undfatt Anden genom lagens gärningar, eller genom trons predikan?¹

¹ Ap. G. 2: 38, kap. 8: 15, kap. 15: 8. Ef. 1: 13.

3. Ären I så oförståndiga? I hafven begyut i Anden, viljen I nu lykta i köttet?

4. Hafven I då erfarit så mycket

förgäfvess? Om det verkligen är förgäfvess.

5. Den som nu gifver eder Anden och gör sådana kraftiga gärningar ibland eder, gör han det genom lagens gärningar eller genom trons predikan?

6. Såsom skrifvet är: Abraham trodde Gud, och det vardt honom räknadt till rättfärdighet¹.

¹ 1 Mos. 15: 6. Rom. 4: 3. Jak. 2: 23.

7. Så mån I nu veta, att de som äro af tron, de äro Abrahams barn¹.

¹ Rom. 4: 11, 12, 16.

8. Och skriften hafver förutsett, att Gud gör hedningarna rättfärdiga af tro; därför förkunnade den i förväg för Abraham det glada budskapet: **I dig skola alla folk varda välsignade¹.**

¹ 1 Mos. 12: 3, kap. 18: 18, kap. 22: 18, kap. 26: 4. Syr. 44: 22. Ap. G. 3: 25.

9. Så varda nu de, som äro af tron, välsignade tillika med den troende Abraham.

10. Ty alla de som umgås med lagens gärningar, de äro under förbannelse. Ty det är skrifvet: **Förbannad vare hvar och en som icke blifver vid allt det, som skrifvet är i lagboken, så att han gör det¹.**

¹ 5 Mos. 27: 26.

11. Men att ingen varder rättfärdig inför Gud genom lagen¹, är uppenbart, ty den rättfärdige skall lefva af tro².

¹ Rom. 3: 20. Gal. 2: 16.

² Hab. 2: 4. Rom. 1: 17. Ebr. 10: 38.

12. Men lagen är icke af tro, utan det heter: Den människa, som så gör, hon skall lefva därigenom¹.

¹ 3 Mos. 18: 5. Hes. 20: 11. Rom. 4: 4, 5, kap. 10: 5, 6, kap. 11: 6.

13. Kristus hafver förlossat oss ifrån lagens förbannelse, då han vardt en förbannelse för oss¹ — ty det är skrifvet: **Förbannad är hvar och en som hänger på trä² —**

¹ Rom. 8: 3. 2 Kor. 5: 21. ² 5 Mos. 21: 23.

14. på det att Abrahams välsignelse skulle komma öfver hedningarna i Kristus Jesus, och vi så skulle undfå Andens löfte genom tron.

15. Käre bröder, jag vill tala efter människosätt. Icke ens en människas testamente, som en gång är stadfäst¹, kan någon upphäfva, ej heller lägga något därtill.

¹ Ebr. 9: 17.

16. Nu voro löftena tillsagda¹ Abraham och hans säd. Han säger icke: och åt dem som komma af din säd, såsom talade han om många, utan såsom om en: och åt din säd, **hvilken är Kristus.**

¹ 1 Mos. 12: 7, kap. 15: 5, kap. 17: 7, kap. 22: 18.

17. Jag säger nu: Ett testamente, som tillföre var af Gud stadfäst med tanke på Kristus, kan den lag, som gafs fyrahundrade och trettio år därefter¹, icke göra ogiltigt, så att löftet skulle varda om intet.

¹ 1 Mos. 15: 13, 16. 2 Mos. 12: 40, 41. Ap. G. 7: 6.

18. Ty om arvet förtjänades genom lagen, så vorde det icke gifvet genom löfte¹; men åt Abraham hafver Gud skänkt det genom löfte.

¹ Rom. 4: 13, 14.

19. Hvertill då lagen? Den kom senare till, för öfverträdelsernas skull¹, till dess säden skulle komma, han åt hvilken löftet var gifvet;

och den vardt utgifven genom änglar och lagd i en medlares hand.

¹Rom. 4: 15, kap. 5: 20.

20. Men medlaren är icke medlare allenast för en; men Gud är en.

21. Är da lagen emot Guds löften? Bort det! Ty om en lag vore gifven, som kunde göra lefvande, så vore rättfärdigheten sannerligen af lagen.

22. Men skriften hafver inneslutit allt under synd¹, på det att löftet skulle, af tro på Jesus Kristus, gifvas dem som tro.

¹Rom. 3: 9, kap. 11: 32.

23. Men förrän tron kom, voro vi hållna i förvar under lagen, inneslutna under den, i väntan på den tro, som skulle uppenbaras.

24. Så hafver nu lagen varit vår tuktomästare till Kristus¹, på det att vi skola varda rättfärdiga af tro.

¹Matt. 5: 17. Ap. G. 13: 38. Rom. 10: 4.

25. Men sedan tron är kommen, äro vi icke längre under tuktomästaren:

26. Ty I ären alla Guds barn¹ genom tron, i Kristus Jesus.

¹Es. 56: 5. Joh. 1: 12. Rom. 8: 15.
Gal. 4: 5.

27. Ty I, så många som ären döpta till Kristus, hafven iklädt eder Kristus¹.

¹Rom. 6: 3, kap. 13: 14.

28. Här är icke jude eller grek; här är icke träl eller fri; här är icke man och kvinna: alla ären I en¹ i Kristus Jesus.

¹Joh. 17: 21. Rom. 10: 12. 1 Kor. 12: 13.
Ef. 2: 14, 15. Kol. 3: 11.

29. Hören I nu Kristus till, så ären I ju Abrahams säd och arfvingar efter löftet¹.

¹1 Mos. 21: 12. Rom. 9: 7. Ebr. 11: 18.

4 Kapitlet.

Hvad aposteln sade i det förra kapitlet, nämligen att sedan Kristus kom, äro vi icke mer under lagen, förklarar han här med en liknelse om en arfvinge, som är under förmyndare, så länge han är barn, men sedan blifver fri etc., v. 1. Och han vore en däre, om han åter ville gifva sig under förmyndare, v. 8. Påminner så galaterna om, med hvilken väilja de mottogo honom, då han först predikade för dem, på det att de icke heller nu skulle vredgas, om han sade dem sanningen, v. 13. Kommer så åter igen och bevisar detsamma af Abrahams två söners, Ismaels och Isaks historia, v. 21.

Men jag säger: Så länge arfvingen är barn, är ingen skillnad emellan honom och en träl, ändock han är herre öfver alla ägodelarna;

2. utan han är under förmyndare och förvaltare intill den tid, som af fadern är förelagd.

3. Sammalunda voro ock vi, då vi voro barn, hållna i trældom under fingen i världen¹.

¹Kol. 2: 8.

4. Men då tiden¹ var fullbordad, sände Gud sin Son, född af kvinna, ställd under lagen²,

¹1 Mos. 49: 10. Ef. 1: 10. ²Matt. 5: 17.

5. på det att han skulle förlösa dem som voro under lagen, så att vi skulle få barnskapet¹.

¹Joh. 1: 12. Gal. 3: 26.

6. Eftersom I nu ären söner, hafver Gud sändt sin Sons Ande uti edra hjärtan, hvilken ropar: Abba, käre Fader¹.

¹Rom. 8: 15.

7. Så är du nu icke mer träl, utan son; och är du son, så är du ock Guds arfvinge genom Kristus¹.

¹Rom. 8: 16, 17.

8. Men den tid, då I icke känden Gud, voren I trälar under dem som af naturen icke äro gudar¹.

¹ 1 Kor. 8: 4, kap. 12: 2. Ef. 2: 11, 12.

9. Men nu, sedan I hafven lärt känna Gud, ja, än mer, hafven blifvit kända af Gud¹, huru kunnen I vända åter till de svaga² och torftiga tingen, under hvilka I på nytt viljen blifva trälar?³

¹ 1 Kor. 8: 3, kap. 13: 12. ² Ebr. 7: 18.

³ Kol. 2: 20.

10. I akten på¹ dagar och månader, högtider och år.

¹ Rom. 14: 5. Kol. 2: 16.

11. Jag är bekymrad för eder och fruktar, att jag till äfventyrs hafver arbetat fåfängt för eder.

12. Käre bröder, jag beder eder: Blifven, såsom jag är, eftersom ock jag är vorden såsom I. I hafven icke gjort mig någon orätt.

13. I veten, att det var för kroppslig svaghets skull¹, som jag första gången förkunnade evangelium för eder.

¹ 1 Kor. 2: 3.

14. Och den frestelse, som jag led i mitt kött, den föraktaden och afskydden I icke, utan I mottogen mig såsom en Guds ängel¹, ja, såsom Kristus Jesus².

¹ Mal. 2: 7. ² Matt. 10: 40. Joh. 13: 20.

15. Huru saliga prisaden I icke eder då! Jag gifver eder det vittnesbördet, att om det hade varit möjligt, hadn I rifvit ut edra ögon och gifvit mig.

16. Är jag då nu vorden eder ovän, för det att jag säger eder sanningen?

17. De nitälska för eder, men icke rätteligen¹, utan de vilja utestänga

eder ifrån mig, för att I skolen nitälska för dem.

¹ Rom. 10: 2. 2 Kor. 11: 2.

18. Men godt är att vara föremål för nitälskan i hvad godt är, alltid, och icke allenast då jag är tillstädes hos eder,

19. I, mina kära barn, hvilka jag på nytt med ångest föder¹, till dess Kristus tager gestalt uti eder.

¹ 1 Kor. 4: 15. Filem. v. 10. Jak. 1: 18.

20. Jag önskade, att jag nu vore hos eder och kunde förvandla min röst; ty jag vet mig ingen råd med eder.

21. Sägen mig, I som viljen vara under lagen: hafven I icke hört hvad som står i lagen?

22. Ty det är skrifvet, att Abraham hade två söner, en med tjänstekvinnan¹, och en med den fria².

¹ 1 Mos. 16: 15, ² kap. 21: 1, 21. Ap. G.

7: 8. Ebr. 11: 11.

23. Men den som var född af tjänstekvinnan, han var född efter köttet, och den som var född af den fria, han var född genom löftet¹.

¹ Joh. 8: 39. Rom. 9: 7, 8.

24. Dessa ord betyda något mera; ty de två kvinnorna äro de två förbundena. Det ena kommer från berget Sina och föder till tråldom, och det är Agar.

25. Ty Agar heter i Arabien berget Sina, och det svarar emot det Jerusalem, som nu är, och lefver med sina barn i tråldom.

26. Men det Jerusalem, som ofvantill¹ är, det är fritt; och det är allas vår moder.

¹ Ebr. 12: 22. Upp. 3: 12, kap. 21: 2, 10.

27. Ty det är skrifvet: **Var glad, du ofruktsamma, du som icke föder; brist ut, och ropa, du som icke hafver några födslovändor¹, ty den ensamman hafver många barn, flera än den som hafver man.** ¹Es. 54: 1.

28. Och vi, käre bröder, äro löflets barn, likasom Isak¹. ¹Rom. 9: 7.

29. Men likasom den, som var född efter köttet, då förföljde¹ honom, som var född efter Anden, så går det ock nu. ¹1 Mos. 21: 9.

30. Men hvad säger Skriften? **Drif ut tjänstekvinnan och hennes son; ty tjänstekvinnans son skall icke ärfva med den frias son¹.**

¹1 Mos. 21: 10, 12. Joh. 8: 35.

31. Så äro vi nu, käre bröder, icke tjänstekvinnans barn, utan den frias.

5 Kapitlet.

Eftersom Kristus hafver frigjort oss ifrån lagen, förmanar aposteln, att vi skola blifva fasta uti den friheten och icke låta oss åter fångas under lagens trældom, v. 1. Bestraffar dem för deras affall, v. 7. Manar oss sedan att icke bruka friheten så, att vi gifva köttet tillfälle, utan älska hvarandra, v. 13. Döda köttets gärningar, v. 16. Och beflita oss om Andens frukt, v. 22.

Sa blifven nu standande i den frihet, hvartill Kristus hafver frigjort oss¹, och låten eder icke på nytt fångas under något trældomens ok.

¹Rom. 6: 18. 1 Petr. 2: 16.

2. Si, jag Paulus säger eder: Om I låten omskära eder¹, så är Kristus eder till intet gagn. ¹Ap. G. 15: 1.

3. Och jag betygar åter för hvar och en som later omskära sig, att han är pliktig att hålla hela lagen.

4. I hafven blifvit skilda från Kristus, I som genom lagen viljen varda rättfärdiga, och I ären fallna ifrån nåden.

5. Ty vi vänta uti Anden, af tro, den rättfärdighet, som är vårt hopp¹. ¹2 Tim. 4: 8.

6. Ty i Kristus Jesus gäller hvarken omskärrelse eller förhud¹, utan allenast tro, som verkar genom kärlek. ¹1 Kor. 7: 19. 2 Kor. 5: 16. Gal. 6: 15. Kol. 3: 11.

7. I lupen väl. Hvem hafver nu hindrat eder¹, så att I icke lyden sanningen? ¹Gal. 3: 1.

8. Sådan tillskyndelse kom icke från honom, som hafver kallat eder¹. ¹Gal. 1: 6.

9. Litet surdeg syrar hela degen¹. ¹1 Kor. 5: 6.

10. Jag hafver i Herren den tillförsikten till eder, att I icke skolen länka på annat sätt; men den som förvillar eder¹, han skall bära sin dom, eho han är. ¹Gal. 1: 7.

11. Oja jag ännu, käre bröder, predikade omskärrelsen, hvarföre skulle jag då ännu lida förföljelse?¹ Da vore ju korsets förargelse gjord om intet. ¹1 Kor. 1: 23.

12. Gifve Gud, att de som uppvigla eder till och med låte stympa sig!

13. Ty I, käre bröder, ären kallade till frihet; låten allenast icke friheten gifva köttet något tillfälle¹; utan tjänen hvarandra genom kärleken². ¹1 Kor. 8: 9. 1 Petr. 2: 16. ²1 Kor. 9: 19. Gal. 6: 2.

14. Ty hela lagen varder fullbordad uti ett ord, i detta: **Du skall älska din nästa såsom dig själf¹.** ¹3 Mos. 19: 18. Matt. 7: 12, kap. 22: 39. Marc. 12: 31. Rom. 13: 9. Jak. 2: 8.

15. Men om I sinsemellan bitens¹ och äten på hvarandra, så sen till, att I icke varden uppättna af hvarandra.

¹ 2 Kor. 12: 20.

16. Men jag säger: Vandren i Anden¹, så skolen I icke fullborda köttets begärelse².

¹ Rom. 6: 12, kap. 8: 1, 4, 12, kap. 13: 14.

² 1 Petr. 2: 11.

17. Ty köttet hafver begärelse emot Anden, och Anden emot köttet: de två äro emot hvarandra, så att I icke gören hvad I viljen¹.

¹ Rom. 7: 15 f.

18. Om I drivens af Anden, så ären I icke under lagen¹.

¹ Rom. 6: 14, kap. 8: 2.

19. Men köttets gärningar¹ äro uppenbara: de äro hor, boleti, orenhet, lösaktighet,

¹ 1 Kor. 3: 3, kap. 6: 9. Ef. 5: 3. Kol. 3: 5.

20. afguderi, trolldom, ovänskap, kif, afund, vrede, genstridighet, tve-dräkt, partisinne;

21. missunnsamhet, mord, drycken-skap, frosseri och sådant mer, hvar-om jag på förhand säger eder, såsom jag förut hafver sagt, att de som göra sådant, skola icke ärfva Guds rike¹.

¹ 1 Kor. 6: 10. Ef. 5: 5. Kol.

3: 6. Upp. 22: 15.

22. Men Andens frukt¹ är kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet;

¹ Ef. 5: 9.

23. saktmodighet, kyskhet. Mot så-dant är icke lagen.

24. Men de som tillhöra Kristus hafva korsfäst sitt kött tillika med dess lustar och begärelser¹.

¹ Rom. 6: 6. Gal. 2: 19.

25. Om vi nu lefva i Anden, så låtom oss ock vandra i Anden¹.

¹ Rom. 8: 5.

26. Låtom oss icke söka fåfänglig ära, i det att vi förtörna hvarandra och afundas hvarandra.

6 Kapitlet.

Aposteln förmanar vidare till flera dygder, såsom till tålmod med dem som råka falla i någon synd, v. 1. Till tacksamhet emot dem som predika Guds ord, v. 6. Till godhet emot hvar man, v. 9. Slutar så med att säga dem orsakerna, hvarföre de falska apostlarna predikade omskärelsen, v. 11. Men han sökte icke sådant med sin predikan, v. 14. Han säger därhos, att i Kristus aktas hvarken omskäreelse eller förhud, utan en ny skapelse, v. 15. Och önskar så Guds nåd öfver alla dem, som hålla denna lära, v. 16.

Käre bröder, om en människa råkar falla i någon synd, så mån I, som ären andliga¹, upprätta² honom med saktmodig ande. Och haf akt på dig själf, att icke ock du varder frestad.

¹ 1 Kor. 3: 1. ² Rom. 14: 1. 1 Kor. 9: 22.

2. Bären hvarandras bördor¹, så fullborden I Kristi lag².

¹ Rom. 15: 1. Tess. 5: 14. ² Joh. 15: 12.

3. Ty om någon tycker sig något vara, ändock han intet är, så be-drager han sig själf¹.

¹ 1 Kor. 8: 2.

4. Men hvar och en pröfve sin egen gärning; då skall han hafva sin berömmelse allenast uti sig själf, och icke uti andra.

5. Ty hvar och en skall bära sin börda.

6. Den som varder undervisad i ordet, han dele med sig allt godt åt honom, som undervisar¹ honom.

¹ 1 Kor. 9: 7, 11, 14.

7. Faren icke vilse, Gud låter icke gäcka sig. Ty hvad människan sår, det skall hon ock uppskåra¹.

¹Ps. 62: 13. Jer. 17: 10. Matt. 16: 27.
Luc. 16: 25. Rom. 2: 6.

8. Den som sår i sitt kött, han skall af köttet uppskåra förgängelse; men den som sår i Anden, han skall af Anden uppskåra evinnerligt lif¹.

¹2 Kor. 9: 6.

9. Och när vi göra godt, låtom oss icke förtröttas¹; ty vi skola i sinom tid uppskåra, därest vi icke uppgifvas.

¹2 Tess. 3: 13.

10. Medan vi nu hafva tid, låtom oss göra godt¹ emot hvar man, men allrämest emot dem som äro våra medbröder i tron.

¹Ef. 2: 10.

11. Sen, hvilka stora bokstäfver jag med egen hand hafver skrivit till eder.

12. Alla de som vilja vara väl anseddä efter köttet, de nödgä eder till omskårelse allenast därföre, att de icke skola blifva förföljda för Kristi kors skull¹.

¹Fil. 3: 18.

13. Ty icke ens de som låta omskåra sig hålla lagen, utan de vilja, att I skolen låta omskåra eder, på det att de må berömma sig af edert kött.

14. Men bort det, att jag skulle berömma mig af något annat än af vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom hvilket världen för mig är korsfäst, och jag för världen¹.

¹Rom. 6: 6. Gal. 2: 19.

**15. Ty i Kristus Jesus gäller hvar-
ken omskårelse eller förhud¹, utan
allenast en ny skapelse².**

¹Kol. 3: 11. ²1 Kor. 7: 19. 2 Kor. 5: 17.
Gal. 5: 6.

16. Och alla de som vandra efter denna regel, öfver dem vare frid och barmhärtighet, och öfver Guds Israel¹.

¹Ps. 125: 5.

17. Ingen göre mig härefter oro; ty jag bär på min kropp vår Herres Jesu märken¹.

¹2 Kor. 4: 10.

18. Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med eder ande, käre bröder. Amen.